

overskrides. Hvis den af force majeure berørte myndighed underretter den kompetente myndighed i den anden stat inden for 20-dages fristen, kan de to myndigheder aftale en ny dato for udleveringen. Har udlevering ikke fundet sted inden 20 dage fra denne dato, skal den pågældende løslades.

Det er forudsat, at reglen om force majeure har karakter af en undtagelsesbestemmelse. Der skal således være tale om en situation, som ikke har kunnet forudses og afværges, f.eks. et trafikuheld, en strejke, der forhindrer anvendelse af det planlagte transportmiddel uden mulighed for at benytte andre transportmidler, eller alvorlig sygdom hos den berørte person, som nødvendiggør øjeblikkelig hospitalsindlæggelse.

I øvrigt forudsættes den nye dato for udlevering at skulle ligge så tæt som muligt på den dato, hvor den oprindelige frist for udlevering udløb.

Efter stk. 4 finder artikel 11 ikke anvendelse, såfremt den anmodede stat ønsker at benytte art. 19 i 1957-konventionen. Sidstnævnte bestemmelse giver mulighed for at udsætte eller betinge overførelsen af den berørte person af, at der forinden eller senere gives den anmodede stat adgang til at iværksætte strafforfølgning eller straffuldbyrdelse mod den berørte person i anledning af andre forhold end det, der sker udlevering for.

2.2.9. Meddeles samtykke til udlevering senere end 10 dage efter anholdelsen, men inden modtagelse af en formel udleveringsbegæring efter 1957-konventionens art. 12, skal den forenkledede procedure også finde anvendelse, jf. art. 12. Gives samtykket efter modtagelse af den formelle udleveringsbegæring, kan den forenkledede procedure finde anvendelse. Det samme gælder i tilfælde, hvor udleveringssagen udelukkende er indledt på grundlag af en formel udleveringsbegæring. Udleveringsloven indebærer, at spørgsmålet om domstolsprøvelse af justitsministerens beslutning om udlevering bortfalder, hvis den pågældende meddeler samtykke til udlevering. Art. 12 kan derfor næppe ventes at få større praktisk betydning i de tilfælde, hvor samtykket først meddeles efter modtagelsen af den formelle udleveringsbegæring. Der findes på den anden side ikke at være noget til hinder for, at Danmark indgår på anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure i sådanne tilfælde.

2.2.10. Art. 14 indeholder regler om den dokumentation, der skal fremsendes i forbindelse med ansøgning om transitilladelse, dvs. tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem det danske rige. Bestemmelsen er en

følge af den forenkling af fremgangsmåden ved udlevering, der fremgår af konventionens art. 3 og 4.

Endelig rummer art. 15-17 forskellige bestemmelser om angivelse af kompetente myndigheder, ikrafttræden m.v.

2.2.11. Om de ændringer i udleveringsloven, der foreslås for at gennemføre konventionen om en forenklet udleveringsprocedure mellem medlemstaterne i Den Europæiske Union, henvises i øvrigt til lovforslagets § 1 og de specielle bemærkninger til disse bestemmelser.

3. Fuldbydelse af udenlandske afgørelser om konfiskation m.v.

3.1. Gældende ret

3.1.1. Hovedformålet med Den Europæiske Konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, jf. pkt. 3.2. nedenfor, er på internationalt plan at kunne bekæmpe hvidvaskning af udbytte ved kriminel aktivitet.

Hvidvaskning af udbytte fra strafbare handlinger er ikke generelt kriminaliseret i dansk ret, men der findes en række bestemmelser om efterfølgende medvirken (hæleri), knyttet til nærmere angivne forførbrydelser, der kriminaliserer sådanne forhold. For så vidt angår straffeloven, kan særligt henvises til § 191 a om narkotikahæleri, der formentlig vil dække enhver forsætlig hjælp til hvidvaskning af udbytte fra grovere narkotikakriminalitet. Endvidere kan peges på § 284 om hæleri i forbindelse med tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, databedrageri, afpresning, skyldnersvig eller røveri, der formentlig vil dække alle former for forsætlig hjælp til hvidvaskning af udbytte fra de nævnte former for kriminalitet. Hertil føjes en ved lov nr. 367 af 18. maj 1994 gennemført ændring af straffeloven, hvorved hæleri med hensyn til indsmugling af særlig grov karakter, jf. § 289, 2. pkt., blev indføjet i § 284. Hæleri med hensyn til groft skattesvig, jf. § 289, 1. pkt., er derimod ikke selvstændigt kriminaliseret. Herudover kan nævnes straffelovens § 303, der kriminaliserer visse former for groft uagtsomt hæleri i forbindelse med berigelsesforbrydelser, og § 300 c, der vedrører visse former for forsætligt eller groft uagtsomt hæleri i forbindelse med overtrædelse af § 282 (åger), § 300 a eller § 300 b (bedrageri eller ågerlignende forhold).

Nogle særlove rummer mere begrænsede hæleri-bestemmelser. Til illustration kan nævnes § 3, stk. 2, i lov om euforiserende stoffer, der angår forsætligt hæleri svarende til straffelovens § 191 a, og toldlo-